

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Quæst. XVIII. An Privilegium pereat eo ipso, quod maximè damnosum fiat,
vel quod cessen causa propter quām concessum est?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

QUÆSTIO XVIII.

An Privilegium pereat, eo ipso, quod maximè damnum fiat, vel quod cesset causa, propter quam concessum est?

Dubitandi Ratio circa Primum; Privilegium est Gratia: Gratia autem iusta sit, quando incipit maximum alteri inferre prejudicium.

Ratio dubitandi circa Alterum Quæsum; Cessante causâ cessat effectus.

Ad Primam Questionis Partem Respondeo, C. 9. De Decim. docere, revocandum, vel moderandum Privilegium, quod fit aliis maximè nocivum; loquitur de Privilegio non solvendū Decimas concessio Cisterciensibus, quando rara erant illorum Abbatia, atque etiam pauperes, declaratque illud revocandum, aut saltem moderandum ex eo, quod Abbatia Cisterciensis Ordinis adeò augmentata & ditata fuissent, quod multi Viri Ecclesiastici de Privilegio illo conquererentur. Eā de causâ CONCILII LATERANENSE 1216. C. 34. De Decimis restringit Privilegium illud ad Terras jam acquisitas, quas Religiosi suis manibus aut sumptibus excolabant, volens, ut de Terris postea acquirendis, quo modo illas exculturi essent, Decimas solverent, & de Terris alienis ipsorum manibus vel sumptibus excolendis idem præfarent. Quod præcepit Concilium circa Cistercienses, ad alios Religiosos idem Privilegium Habentes extendit.

Ident Textus ostendunt etiam, quod cessante causa Privilegii non cessat eo ipso Privilegium, cùm ex iis colligatur, quod paupertate Regularium cessante, non cessasset Privilegium solvendi Decimas, cuius causa fuerat præcipua.

QUÆSTIO XIX.

An, si Ecclesia alicuius Civitatis Cathedralis obtineat Exemptionem ab Ordinariâ Jurisdictione, nullâ factâ mentione Exemptionum similiū concessarum plerique Ecclesiæ ejusdem Civitatis, postrema hec censenda sit obreptitia?

Quarendi causa; Rescriptum postrema Exemptionis non potest esse obreptitium, ob omissionem in illo mentionem anteriorum Exemptionum concessarum, in eadem Civitate Cathedrali, si nulla extet Lex, quæ adstringat ad faciendam hujusmodi mentionem; quod sic ostendit potest: Ratio proxima, cur in Secundo Rescripto circa eandem rem, de Primo facienda est mentio, alia non est, quā quia extat Lex, quæ hanc mentionem exigat, & habetur C. 9. 23. De Rescripto. Idemque dicendum de ceteris rebus exprimendis: extant Leges, quæ obligant ad illas exprimendas, ut videre est ex Textibus circa id collectis, dum de Rescriptis egimus. Nulla autem habetur Lex, quæ cogat, ut in postremā Exemptione de similibus aliis obtentis mentione fiat.

Eā tamen non obstante Ratione, Dicendum, quod obreptitia videatur Exemptio, quæ de pluribus aliis similibus concessis in eadem Civitate Cathedrali non meminerit. Hac Sententia infertur ex C. 20. De Rescriptis; docet enim in Rescripto exprimenda, quæ dimovere posunt Summum Pontificem à concedendâ Gratia: avocari autem plurimū potest Summus Pontifex à concedendâ Exemptione, si sciat, jam plures similes concessas esse, in eadem Civitate Cathedrali; cùm præsumendum sit, nolle Episcopum totâ ferè Jurisdictione spoliare in principio Loco Dicecessos, eoque modo illi spem auferre utiliter regendi Dicecessim; nam quæ ab Ecclesiis Civitatis fiunt, trahuntur in exemplum ab Ecclesiis aliorum Locorum; ideoque si Episcopus caruerit potestate reformati Ecclesiæ Civitatis, vix poterit cæteras corrigere. Non ignorant Summi Pontifices, strictè præcipi Episcopis, ut præcipue residenceant in Civitate Cathedrali, quodque ejus præcepti ea mensit, ut suâ præsentia Clerum præcipuum Dioceſeos in officio contineant, idque ab illis præstari non posse, si careant in illum Clerum autoritate.

Exstat ergo Lex, quæ saltem confusè præcipit, ut Rescriptum Exemptionis novissimæ, anteriorum Exemptionum ejusdem generis in eadem Civitate Cathedrali concessarum mentionem faciat; eaque notatu dignior, quod è Ratione Naturali petatur, dicitur enim, ut, qui

Gratiā postulat, non celet, quæ amovere possint ab illius Concessione, ne Gratia non congrua concedatur in Concedentis opprobrium.

QUÆSTIO XX.

An Privilegia alii, quam Concedenti, nociva concedere liceat, non vocatis, quorum interest?

Quarendi causa: Concessio Privilegiorum non est Actus Judicarius, idèque necessarium non videtur, ut Partes vocentur.

Verum non obstat hæc Ratio, quin Dicendum sit, quod non liceat Privilegia concedere, non vocatis, quorum interest. Colligitur hæc Sententia ex eo, quod ad Concessiones aliarum Gratiarum alii, quam Concedentibus, nocivarum, requiritur vocatio eorum, quorum interest, quod patet hæc Inductione.

Inter Gratias hujusmodi collocantur 1. Unio Beneficiorum, utpote Collatori, aliisque Pluribus, ut plurimū nociva. 2. Erectio Parochiarum, Episcopatum, Metropoleon, Primatarum, in alieno Districtu. 3. Aedificatio novorum Monasteriorum in Locis, in quibus extant jam alia. 4. Milliarum Reductio. 5. Alienationes Rerum Ecclesiasticarum. Ideo autem in his omnibus casibus vocandi sunt, quorum interest, quia de præjudicio alieno agitur, ac æquum non est, ut illud inferatur, non auditis iis, quibus inferendum; cùm fieri possit, ut rationes opponendas habeant, quæ à Gratia concedendis dimovant.

Huic Inniuum fundamento CONCILII CONSTANTIENSIS vetat, ne Exemptio ulla concedatur, non vocatis, quorum interest, in Decreto Attendentis SESS. XLII. Eādem de causâ idem prohibet CONCILII LATERANENSE sub LEONE X. SESS. X. aliterque confessas, irritas decernit.

Adducta Exempla solvunt Argumenta opposita, cùm nullum eorum sit Actus Judicarius, & tamen quodlibet requirat vocacionem Partium.

Hinc, si Privilegia non solvendi Decimas, vel percipiendi illas, quæ alii debebantur, concessa sunt, non vocatis, quorum intererat, ab æquitate non nihil recessisse videntur, qui illa concesserunt. Idem dicendum de Exemptionibus datis, vel Monasteriis, vel Capitaliis, à Jurisdictione Episcopi Dicecessani, nec non de iis, quæ concessæ sunt ipsis Episcopis à Jurisdictione Metropolitani, si vocati non fuerint, quorum intererat. Eādem de causâ plurima habemus Exempla Exemptionum à Jurisdictione Episcopi, in quibus expressa sit mentio consensus Episcopi. Quædam refert THOMASS. Part. IV. L. I. C. 53.

QUÆSTIO XXI.

An, pendente lite circa Exemptionem, Exempti eâ gaudere debeant?

Quarendi causa: Si lis non fuerit manifeste iusta, Exemptio dubia habenda, in dubio autem judicandum videtur pro Episcopo, quia in Jure Communi fundatur, idèque pro indubitate illius Jus tenendum sit, donec Exemptio probetur: præterea discurrendum hic videtur de Judicio circa possessionem Exemptionis, ut de Judicio circa proprietatem ejusdem Exemptionis, quia possessione pendet è titulo, quo de proprietate judicatur: At manente dubio circa proprietatem Exemptionis, judicandum pro Episcopo, quia titulus illius certus est, Exemptorum vero titulus incertus, certus autem titulus incerto prævalere debet, videtur ergo, quod, manente eodem dubio circa Possessionem, Possessio adjudicanda sit Episcopo.

His non obstantibus, Dicendum, quod, si Exempti allegant Privilegium probabile cum Præscriptione 40. annorum, pendente lite circa validitatem Privilegij & circa Præscriptionem, adjudicanda est Possessio Exempti. C. 7. de Privileg. in VI. Ratio est, quia hujusmodi Privilegium causam justam præbeat præscribendi, & multo magis possidendi, cùm Præscriptione nihil aliud sit, quam fructus Possessionis coloratæ, pacifica, & non interrupta per tempus præsinitum. Insinuat hæc Ratio à BONIFACIO VIII. Autore citati Capitis. Si vero non allegetur Privilegium probabile cum Præscriptione Quadragesimæ; sed sola Præscriptio,

tio,